

1

ปี 1996 ฤดูใบไม้ผลิ

เจ้าสาวในชุดกิโมโนสีขาวกำลังวิ่งอยู่กลางเมือง บนศีรษะมีผ้าคลุมผม เจ้าสาวแบบญี่ปุ่น ชาวเรือสวยเกี่ยวชายกิโมโนจนยุ่งเหยิง ทำให้ผู้คนที่เดินผ่านไปมาในเมืองพากันหันมามองเจ้าสาวที่วิ่งอย่างสุดกำลังด้วยความสนใจ

ขณะหยุดยืนรอสัญญาณไฟข้ามถนนที่เป็นสีแดง เธอหอบพลางก้มดูนาฬิกาข้อมือ

เฮ้อ...เราไม่ได้ใส่นาฬิกามาสักหน่อย

เมื่อเห็นว่าสัญญาณไฟข้ามถนนเปลี่ยนเป็นสีเขียว เจ้าสาวจึงรีบออกเดินอย่างรวดเร็วอีกครั้ง

ห้องที่เป็นเป้าหมายอยู่ชั้นบนสุดของตึกที่มีสภาพเก่าเล็กน้อยและสร้างอยู่ริมฝั่งทางน้ำที่ไหลลงสู่อ่าวโตเกียว หญิงสาวยกชายกิโมโนที่แสนหนักอึ้งวิ่งขึ้นบันได หอบแฮ่กพลางประคองวิกผมทรงบุนคินทาคาซิมาดะ* ที่เลื่อนหลุดลงมาแล้วตกกริ่งซ้ำแล้วซ้ำเล่า

* ทรงผมแบบญี่ปุ่นที่เจ้าสาวนิยมทำในพิธีแต่งงาน

ชายหนุ่มที่นอนอยู่บนเตียงในห้องมีปฏิกิริยาตอบรับเสียงนั้นเพียงเล็กน้อยก่อนจะล้มตัวนอนต่อ ขณะที่เจ้าสาวในชุดขาวบริสุทธิ์กำลังกอดกริ่งอย่างบ้าคลั่งอยู่นอกประตูห้อง

ในที่สุดเขาก็รู้สึกตัว ตั้งใจว่าจะปิดเสียงนาฬิกาปลุก

ไม่ใช่นาฬิกา...เสียงกริ่งต่างหาก ใครกันนะกดไม่ยั้งขนาดนี้

เขาจำใจลุกขึ้นจากเตียงไปเปิดประตูต่างๆ ที่ยังสะลึมสะลืออยู่ ที่นั่นมีผู้หญิงในชุดกิโมโนสีขาว เครื่องสำอางหลุดลอกยื่นอยู่

"..."

ชายหนุ่มปิดประตูอย่างลึมตัว แต่แล้วเสียงกริ่งก็ดังขึ้นอีกครั้ง

"อรุณสวัสดิ์ค่ะ"

ผู้หญิงคนนั้นหอบพลางทักทาย

"เอ๋อ อาซาคูระล่ะ?"

"เอ๊ะ?"

"อาซาคูระ โคเฮที่อยู่ห้องนี้ไง"

"เอ๋อ...ขอโทษนะครับ ไม่ทราบว่าคุณเป็นใคร"

เธอเบียดเขาเข้ามาข้างในห้องก่อนจะเปิดประตูห้องนอนดิ่งปัง แต่ภายในห้องกลับว่างเปล่าไม่มีใครอยู่ ไม่ว่าจะค้นหาภายในบ้านอย่างไรก็ไม่พบ

"คุณอาซาคูระเก็บข้าวของออกไปแล้วล่ะครับ"

หญิงสาวหันมาตามเสียงนั้นก่อนจะเข้ามาประชิดตัวเขาแบบไม่ให้ทันตั้งตัว

"ออกไปแล้ว...ไปไหน!? วันนี้พิธีแต่งงานของเราจะเริ่มตอนสิบโมงเช้า เขาน่าจะมาตั้งแต่ตอนแปดโมงแท้ๆ แต่นี้จะเก่าโมงครึ่งแล้ว เขาก็ยังไม่มาอีก ถ้าคุณอาซาคูระไม่มา ฉันไม่ต้องเข้าพิธีแต่งงานคนเดียวหรือยัง! อย่าล้อเล่นน่าจริงสิ! เขาเป็นคนไม่ชอบตื่นเช้า ถึงขนาดเคยบอกว่าจะให้จัดพิธีแต่งงานช่วงบ่ายเพราะไม่อยากตื่นแต่เช้า ฉันก็เลยคิดว่าเขาอาจจะยังนอนอยู่ก็ได้..."

เธอมีที่ทำการรณขณะพูดให้ตัวเองฟังและเลิกผ้าห่มบนเตียงขึ้นดูไปด้วย

"ไม่อยู่สินะ นึกแล้วเชียว..."

"..."

คุณอาซาคุระเคยบอกว่าจะแต่งงานด้วยหรือ...?

"พวกญาติๆ ก็มารวมตัวกันแล้ว พ่อแม่ก็มาจากต่างจังหวัดด้วย พิธีจะเริ่มตอนสิบโมงแล้ว เหลือเวลาอีก..."

"อีกสามสิบนาทีสินะ" เขามองนาฬิกาในห้องพลางเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจนัก

"อย่าพูดเหมือนเป็นเรื่องของคนอื่นแบบนั้นสิ!"

"ขอโทษครับ"

"ช่างเถอะ แล้วอาซาคุระไปไหนล่ะ!?"

"เออ พวกเราไม่ก้าวกายเรื่องส่วนตัวกันนะครับ"

"โอ้เอ๊ย! อย่างนี้ก็แยสิ พิธีจะเริ่มตอนสิบโมงอยู่แล้วนะ นี่ก็เก้าโมงครึ่งแล้ว เหลือเวลาอีกสามสิบนาที"

"เมื่อไหร่ผมก็ออกไปแล้วไงครับ"

"รู้แล้วล่ะนะ! ว่าแต่...นายเป็นใครล่ะ"

"เฮนะ รুমเมทของคุณอาซาคุระครับ แต่คุณอาซาคุระย้ายออกไปแล้ว เพราะฉะนั้นตอนนี้เราก็ไม่ใช่румเมทกัน"

สายตาที่ราวกับจะกินเลือดกินเนื้อของหญิงสาวที่กำลังตึงเครียดทำให้เขารู้สึกเจ็บแค้น

"อย่าจ้องแบบนั้นได้มัย ผมไม่เกี่ยวข้องกับสักหน่อย"

"ถ้าอย่างนั้นจะให้ฉันทำยังไงล่ะ!?"

"อ๊ะ น่าจะมีเบาะแสะอะไรบางอย่างนะ"

เธอทำท่าจะร้องไห้ ชายหนุ่มจึงเริ่มค้นแถวๆ นั้น เมื่อมองไปบนชั้นวางของ เขาพบซองจดหมายจำหน่ายว่า 'ถึงมินามิ'

'มินามิ' ที่ว่าอาจจะหมายถึงคนคนนี้ได้...

เขาค่อยๆ ส่งเสียงเรียกหญิงสาวที่กำลังซุ่มเศร้าอย่างหนักจากทางด้านหลัง

"คุณมินามิ..."

"ทำไมนายถึงรู้ชื่อฉัน!?"

เขายื่นจดหมายให้เธอที่หันกลับมาด้วยความตกใจ

มินามิเปิดซองจดหมายอย่างหวาดๆ ก่อนจะหยิบกระดาษเขียนจดหมาย

ロングバケーション

ออกมา แต่แล้วเธอก็กลับไม่มีความกล้าพอที่จะอ่าน หญิงสาวจึงส่งเสียงเรียกชายหนุ่มซึ่งกำลังรู้สึกหงุดหงิดใจไม่ได้นัก

"นี่"

"ฮะ จะไปแล้วหรือครับ"

"เปล่า ช่วยอ่านให้หน่อยได้มั๊ย"

"เฮ้อ..."

ทันทีที่เขาทำท่ายื่นมือมารับจดหมาย มินามิก็รีบชักมือกลับ

"ฮะ! ฉันอ่านเองดีกว่า"

"..."

"ไม่ดีกว่า...ช่วยอ่านให้ฉันฟังทีสิ ถ้ารับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทางตา ฉันคงจะซื่อคมากกว่าเดี๋ยว"

"ประสาทสัมผัสทางตา?"

"หมายถึงการมองด้วยตาอย่างไรล่ะ"

"อ้อ ถ้าฟังด้วยหูอาจจะคิดว่าหนูแว่วไปเองก็ได้สินะ"

เขารับจดหมายมาคลี่กระดาษเขียนจดหมายออกอ่าน

"ฮะ รอดเดี๋ยวนะ"

มินามิสูดลมหายใจลึกๆ เอื้อมหนึ่งเพื่อเตรียมใจ

"โอเค" เธอกระตุ้นพลังงาทำท้าวางก้าม

"เฮ้อ..."

"เฮ้ะ! ตอนแรกเริ่มต้นด้วย 'เฮ้อ' เหรอ"

"ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นครับ ผมแค่คิดว่าคุณทำท้าวางก้ามกับผมมาตั้งแต่เมื่อที่แล้ว"

"เฮ้ะ?"

เมื่อถูกต่อว่าในเรื่องที่ไม่คาดคิดมาก่อน มินามิจึงรู้สึกกระอักกระอ่วนใจเล็กน้อย

"ช่างเถอะครับ คุณกำลังอยู่ในช่วงสับสนพอดีด้วย เริ่มเลยนะครับ...ถึงมินามิที่รัก"

เธอสูดลมหายใจลึกๆขณะรอคำพูดต่อไป

"ขอโทษนะมินามิ"

มินามิเบนหน้าอย่างสุดทน

"มันกะทันหันเกินไปแล้ว!"

"จากนี้ไปจะยิ่งกว่านั้นนะครับ กรุณาเตรียมใจไว้ด้วย"

"โอเค" หญิงสาวจำต้องรวบรวมกำลังใจ

"ผมตกหลุมรักผู้หญิงคนนั้นเข้าเสียแล้ว เธอเป็นคนประเภทที่ขาดผมไปแล้วคงจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้ แต่คุณนะ...ถึงไม่มีผม สักล้านปีก็ยังสามารถ"

ขณะที่ฟังอยู่ มินามิก็ร้องไห้ออกมา

"เพราะฉะนั้นผมจึงตัดสินใจหายตัวไปจากคุณอย่างกะทันหัน ผมไม่
อยากแต่งงานกับคุณ ขอโทษด้วยนะ"

"พอได้แล้ว!" หญิงสาวตะโกนอย่างสุดจะทน

"จบแล้วครับ"

"จบแล้วเหรอ!?"

"มีเท่านั้นแหละครับ"

"แค่นั้นเนียนะ!?"

มินามิคิดว่าจดหมายมาอ่านแล้วพึมพำเบาๆ ว่า

"ฉันไม่ใช่เต่าสักหน่อย!"

"เฮ้ะ?"

"ล้านปี..."

ฉันมีชีวิตอยู่คนเดียวมานานขนาดนั้นไม่ได้หรอกนะ!

หญิงสาวนั่งเขย่าขาบนโซฟาในห้องนั่งเล่นพรางมองนาฬิกาตั้งโต๊ะ

"อีกยี่สิบนาทีเธอเนี่ย โทษทีนะ นายมีบุหรี่ยี่"

"เฮ้อ..."

ชายหนุ่มถอนใจเบาๆ ก่อนจะหยิบบุหรี่ยี่ขึ้นให้

เจ้าสาวในชุดกิโมโนนั่งไขว่ห้างสูบบุหรี่... ช่วงเป็นภาพที่แปลกตาซะจริง
จากนี้ไปจะทำยังไงต่อดีล่ะนี่

"ฮะ"

จู่ๆ เขาก็ลุกขึ้นยื่นสิ่งที่เขี่ยบุหรี่ให้

"เดี๋ยวจี๋บุหรี่หล่น"

มินามินึกฉุนขึ้นมาวูบหนึ่ง แต่ก็ยอมทิ้งขี้นุหรี่ในที่เขี่ยบุหรี่ตามที่ชายหนุ่มบอก

"เอ่อ...ผมเพิ่งตื่นนอน" เขาเอ่ย

"อ้อ โทษทีนะ"

"ผมขอตัวไปแปร่งฟันก่อนได้มั๊ยครับ"

"อ้อ แน่แน่นอนอยู่แล้ว อ๊ะ! โทษทีนะ ก่อนไป ขออีกมวนนิงลิ"

มินามิจ้องเขาที่เดินไปหยิบบุหรี่มาให้เขมิงแล้วผอนลมหายใจ ก่อนหน้านี้เธอมีวแต่หมกมุ่นกับเรื่องของตัวเอง เธอจึงไม่ได้สังเกตหน้าตาของชายหนุ่มอย่างถี่ถ้วนมากนัก ดูแล้วเขาน่าจะอ่อนกว่าเธอพอสมควร แต่มหน้าตายังหล่อเหลาผิดคาด

"นาย...อายุยังน้อยอยู่สินะ"

"อืม..."

"อายุเท่าไรล่ะ?"

"ยี่สิบสี่"

อ่อนกว่าตั้งหกปีเชียว!

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังล้างหน้าในห้องน้ำ ก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

"ขอโทษนะ นี่ฉันมินามิเอง..."

"มินามิ...แล้วยังมีคนอื่นอยู่ด้วยอีกหรือไงเล่า" เขาบ่นพึมพำ

"คือว่า..."

"ครับ จะใช้ห้องน้ำหรือ ผมจะออกไปเดี๋ยวนี้นี้แหละ"

"เปล่า ไม่ใช่ออย่างนั้น ฉันนี่อะไรขึ้นมาได้นะ"

"ครับ เรื่องอะไรล่ะ"

สังหรณ์ใจไม่ดียังไงขอปกกล...

"สมัยนี้คูรักรที่อายุห่างกันไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรมากมายแล้วสินะ ก็นั่นไงดูอย่างทาคาโนะ ฮานะกับผู้ประกาศข่าวหญิงทานากะ มิซาโกะหรือไงนี่แหละ"

"แล้วไงครับ"

เขารู้สึกหงุดหงิดใจไม่ตียิ่งขึ้นไปอีก

"อีกสิบนาที่พิธีก็จะเริ่มแล้วนะ ฉันทัน..."

"..."

"ถ้ายังเหลือเวลาอีกสิบนาที่ นายน่าจะอาบน้ำโกนหนวดทันนะ ฉันทันมีเรื่องจะขอเรื่องหนึ่ง"

"มีเรื่องจะขอ...อะไรหรือครับ!?" ชายหนุ่มอดรอนทนไม่ได้จึงรีบเปิดประตูถาม

"กรุณาแต่งงานกับฉันเถอะค่ะ!"

"คิดให้ดีๆ ก่อนนะครับ พุดตามตรงนะ ผมคิดว่าตอนนี้คุณกำลังสับสนเพราะตกใจอยู่ ผมไปเป็นเจ้าบ่าวแทนไม่ได้หรอกครับ คนที่เกี่ยวข้องกับอีกฝ่ายก็มาด้วยไม่ใช่หรือ"

"อ๊ะ... งั้นหรือ... จริงด้วยสิ"

"เรื่องที่คุณควรทำตอนนี้ก็คือกลับไปงานแต่งงาน แล้วหาทางแก้ไขไม่ดีกว่าหรือครับ บางทีเจ้าบ่าวอาจจะมาทำงานแล้วก็ได้"

"นั่นสินะ..."

มินามิพูดอย่างห่อเหี่ยวใจก่อนจะออกเดินไปที่หน้าประตูบ้านด้วยท่าที่เศร้าซึม

เมื่อเห็นภาพด้านหลังที่หม่นหมองของเธอแล้ว ในใจเขารู้สึกเจ็บอย่างบอกไม่ถูก แต่เขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้ แต่แล้วจู่ๆ เขาก็หันหลังกลับมาพูดว่า

"เอ่อ"

"ครับ?"

"ขอโทษที่มาขัดจังหวะการนอนนะ"

"ไม่เป็นไรครับ ผมเองก็ถึงเวลาต้องตื่นแล้วเหมือนกัน"

"จะไปทำงานหรือ"

"เปล่าครับ วันนี้ผมมีแข่งเปียโน"

เมื่อเขาพูดเช่นนั้น เธอก็สังเกตเห็นแกรนด์เปียโนคอนซาร์ทูร่าที่ตั้งอยู่ด้านหนึ่งของห้อง

ดั่งเงาในเงา

"เอ้ นายเล่นเปียโนด้วยหรอ"

"ครับ"

"การแข่งขันเปียโนหรอ คนเราก็แตกต่างกันไปเนอะ"

"เอ๊ะ"

"สำหรับฉัน วันที่ถูกเจ้าบ่าวเปียโนพิถีแ่งงานคงจะเป็นวันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต แต่สำหรับคุณ..."

หญิงสาวพูดค้างไว้แค่นั้น เพราะเพิ่งรู้สึกตัวว่าจำชื่อของเขาที่ได้ยินมาเมื่อครู่ไม่ได้

"เฮนะ..." ชายหนุ่มแนะนำตัวอีกครั้ง

"เฮนะ?"

" 'เฮ' ตัวที่มีขิงขุย* กับ 'นะ' ที่แปลว่า 'ชื่อ' รวมเป็น 'เฮนะ' ครับ"

"สำหรับคุณเฮนะ วันที่มีการแข่งขันเปียโนอาจจะเป็นวันที่เปิดทางไปสู่ความฝันก็ได้"

เขาทำหน้าที่เหมือนกับอยากจะทำอะไรก็ตามแต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา

"ฉันไปก่อนนะ"

ขณะที่มินามิตั้งท่าจะไป เฮนะก็ร้องเรียกเธอให้หยุด

"มีเงินหรือเปล่าครับ"

หญิงสาวทำหน้าที่ประหลาดใจพลางส่ายหัว เขาจึงยื่นธนบัตรพันเยนสองใบมาให้

"เอาไว้เป็นค่าแท็กซี่นะครับ"

"สถานที่จัดงานอยู่ใกล้ๆ นะ ขามาฉันก็วิ่งมา..."

"สภาพแบบนี้คนเขาจะมองกันนะครับ"

"นั่นสินะ ฉันมัวแต่คิดเรื่องอื่นจนไม่รู้สึกรู้สึกละเลย แทงกั้ว ฉันต้องเอามาคืนแน่"

"ไม่เป็นไรหรอก"

"การแข่งขัน..." มินามิที่ทำท่าจะไปหันกลับมาพูด "เรื่องการแข่ง

* ขิงขุย : รากศัพท์ตัวหนึ่งที่ประกอบอยู่ในชื่อเฮนะ

พยายามเข้านะ"

"แทงกั้ว"

เมื่อเซนะเอ่ยตอบ เธอก็เดินหายลับไปทางด้านนอกประตูเสียแล้ว

ชายหนุ่มเฝ้าออกพลางถอนหายใจเฮือกใหญ่ ขณะนั้นเสียงนาฬิกาปลุก
ดังขึ้น ลิบโหมงพอดี

"เพราะเธอ เลยทำให้ตื่นเช้าขึ้นสามสิบนาที"

ถ้าอย่างนั้นเล่นให้เคยชินอีกสักครั้งหนึ่งดีกว่า!

เซนะนั่งลงหน้าเปียโนแล้วยกมือขึ้น...

ภายในร้านปาจิงโกะ ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังใช้โทรศัพท์มือถือถือ ท่าทาง
ดูน่าสงสัยเล็กน้อย เขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดีแต่ไม่ยอมโกนหนวดเครา
ส่วนคนที่นั่งเล่นปาจิงโกะอยู่ข้างๆ เป็นเด็กสาวรูปร่างผอมเพรียว ผิวขาว เธอ
กำลังมองชายคนนั้นด้วยสายตาเคร่งเครียด

"ไม่อยู่หรือ?" เธอเอ่ย

"อืม..."

ที่เครื่องของฝ่ายหญิงถูกรางวัลใหญ่จึงมีลูกเหล็กไหลออกมาดังแก๊งๆ
พอเธอนำเอาของตัวเองมารองรับลูกเหล็กพวกนั้น ชายหนุ่มจึงเริ่มเล่นปาจิงโกะ
บ้าง ในขณะที่ปลายสายยังไม่ยอมรับโทรศัพท์เหมือนเดิม

"ไอ้ะ! มาแล้ว"

เขาถูกรางวัลใหญ่ เลขเจ็ดเรียงกันสามตัวบนหน้าปัดดิจิตอล ตรีเซเว่น!

เฮ้อ ช่างเถอะ... เขาคิดขณะตัดสายโทรศัพท์

หลายวันต่อมา ขณะที่เซนะหิ้วถุงร้านสะดวกซื้อกลับบ้านที่ห้อง เขาสังเกตเห็น
เงาคนตัวเล็กๆ ท่าทางน่าสงสัยในสนามบาสเก็ตบอลข้างแมนชั่น

"อ๊ะ!" เซนะหลุดปากเมื่อหญิงสาวเอ่ยทัก

"สวัสดีค่ะ"

"..."

ใครกันเนี่ย...

"จำฉันไม่ได้เหรอ ขอขอบคุณนะสำหรับเรื่องเมื่อคราวก่อน"

"อ้อ พอดีคุณดูต่างจากคราวก่อนนะ สวัสดีครับ เอ่อ..."

"มินามิ"

"คุณมินามิ แล้วผลสุดท้ายคุณอาซาคุระ..."

"อ้อ พอลกลับไปในพิธี เขาก็มานะ"

"นี่ก็แล้วเชียว"

ถ้าฉันก็จัดพิธีกันเรียบร้อยแล้วสินะ ค่อยยังชั่วหน่อย

เซนเนี่ยมไปกับคำพูดนั้น มินามิเองก็เอ่ยอย่างยิ้มๆ ว่า

"ดีนะที่กลับไป เป็นอย่างที่คุณบอกเลย"

ระหว่างที่มินามิฉีกยิ้มกว้างขึ้นเรื่อยๆ ให้เขาที่กำลังยิ้มเหมือนกัน เธอ

ไม่รู้ว่าจะคุยเรื่องอะไรดีจึงตัดสินใจเปลี่ยนเรื่องคุย

"มินามิ... ถ้าแต่งงานแล้วก็เป็น 'อาซาคุระ มินามิ' สินะ"

"เอ๊ะ?"

"ไม่รู้จักเหรอ 'อาซาคุระ มินามิ' ไง"

"อ้อ ตัวการ์ตูนสินะ" เซนเนี่ยมพลงเอ่ยขึ้น

"ใช่! การ์ตูนเรื่อง 'ทัช' ไง" มินามิเองก็ยิ้มเอ่อออกไปด้วย

มีบางอย่างผิดปกติไปแฮะ

เซนเนเริ่มรู้สึกหวาดระแวง เขาจึงถามเธอขึ้นมาว่า

"แล้วคุณมาที่นี่ทำไมล่ะครับ"

"บ้านฉันอยู่แถวๆ นี้นะ ก็เลยพาหามาเดินเล่นนิดหน่อย"

"หมา... แล้วหมาอยู่ที่ไหนกันล่ะครับ"

ไม่เห็นมีหมาที่ไหนเลย...

"ฮะ! เมื่อกี้ฉันปล่อยมันไปแล้วนะ คงจะวิ่งอยู่แถวๆ นี้แหละ"

พอเธอพูดจบก็มีเสียงสุนัขเห่าดังแว่วอยู่ไกลๆ

"ฮะ นั่นอาจจะเป็นหมาของฉันก็ได้"

"ทำทางแข็งแรงดีนะครับ"

"มันคงจะอยู่ในช่วงติดสัดละมัง"

"..."